

РЕШЕНИЕ

№ 2744

гр. София, 23.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 23.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **573** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Предявен е иск с правно основание чл. чл.1, ал.1 от ЗОДОВ.

Производството е по реда на чл.203 и сл. от Административно-процесуалния кодекс. Образувано е по искова молба на Д. Б. С. срещу Столична дирекция на вътрешните работи, с цена на иска 50000 лева. Ищецът твърди, че на 18.01.2015г., около 21:00 часа, заедно с Д. Б. влезли в метростанция „Н.“ и от помещението, което се намира в близост до касата за билети, излязъл униформен служител на МВР – Ц. Д. Ц., който им поискал личните карти. Твърди, че след като униформеният разбрал, че жалбоподателят е с полицейска регистрация, проснал го на земята, извил му ръцете зад гърба и с всички сили му сложил белезници и го отвели в 02 РУ-СДВР, където прекарал 24 часово задържане. През цялото време е изпитвал болка. Сочил, че по-късно се установило, че ръката му е счупена при поставяне на белезниците, а именно-счупване на лъчевия кондил на лявата раменна кост, като това по несъмнен начин е доказано със съдебно-медицинско удостоверение № 35/20.01.2015г. на УМБАЛ [фирма], както и от заключението на вещото лице, изготвило СМЕ по НОХД № 6464/2015г. на СРС, НО, 15-ти състав. Излагат се съображения, че в резултат на извършените от служителя на СДВР незаконосъобразни действия, състоящи се в причинената средна телесна повреда, жалбоподателят е понесъл неимуществени вреди, изразяващи се в множество болки и страдания, които продължили за период над 30 дни. Твърди, че в този период, както и в последвал период от време, не е бил в състояние да упражнява работната си дейност, както и други житейски и битови

дейности, свързани с използването на ръката си. За неопределен период от време е живял в постоянен посттравматичен стрес и страх, че може да последват нови репресии от страна на органите на властта срещу него. Претендира разноски, както и адвокатско възнаграждение.

Ответникът – Столична дирекция на вътрешните работи оспорва предявения иск като неоснователен и недоказан. Твърди, че към исковата молба не са приложени никакви доказателства относно изложените твърдения за негативни емоции, стрес, уплах, които да са в пряко-причинно следствена връзка с действия на длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. Излагат се съображения, че в молбата си ищецът не сочи кои са законовите разпоредби, които да вменяват задължения на служители на СДВР и неправомерното им изпълнение от тяхна страна и които да са пряка причинно-следствена връзка с настъпили евентуални неимуществени вреди от страна на ищеца. Ответникът възразява в условията на евентуалност против размера на обезщетението, претендирано за неимуществени вреди – 50 000 лева. Счита, че същите са силно завишени и не съответстват на вредите, които се твърдят, че са претърпени. Твърди, че е налице и съпричиняване в хипотезата на чл.5 от ЗОДОВ. Твърди се, че ищецът сам се е поставил в ситуация, в която е нарушил обществения ред, като е извършил непристойни действия, грубо нарушаващи обществения ред и изразяващи явно неуважение към обществото, като е обиждал с непристойни думи, като деянието е съпроводено със съпротива срещу орган на властта, изпълняващ задължения по опазване на обществения ред. Претендира адвокатско възнаграждение в минимален размер. Претендира за прекомерност на адвокатския хонорар, заплатен от ищеца.

СГП счита, че искът е неоснователен.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено следното.

По делото е разпитана св. Д. Н. Н., от показанията на която се установява, че на 18 януари ищецът е бил на гости на свидетелката. Когато си тръгвал, свидетелката го изпратила до метрото. На касата дошъл полицаи и поискал лични документи. Свидетелката нямала и полицаят им казал да влязат с него в служебната му стая. Полицаят бил във видимо агресивно настроение; говорел на ищеца в трето лице. Ищецът му казал, че мирише на лук и да се отдръпне от лицето му. Това най-вероятно провокирало агресията на полицаия, който хванал едната ръка на ищеца и я усукал, като я извил зад гърба. Свидетелката се уплашила и помолила да не слагат белезници, след което и на нея бил нанесен побой. Свлякла се на земята и след като възвърнала съзнанието си, видяла, че Д. е бил в белезници на гърба, по лице на земята.

Същевременно твърди, че полицаят му хванал лявата ръка, извил я и я усукал силно нагоре. В момента на усукване, на извиване на ръката, той го повалил на земята. С лакът го настиснал към пода, китката му била стигнала до плещите. Тогава ищецът извикал от болка.

Полицаят го е натиснал с коляно в гърба, след което се изправил и се разхождал върху гърба му. Полицаят не е скачал, просто го тъпчел.

След това дошли екипи на медицинска помощ и на 2 РПУ. Свидетелката завели в Пирогов, а ищецът - в ареста на 02 РПУ. След два часа прекарани в Пирогов завели свидетелката във 02 РПУ и я заключили в съседна килия. На следващия ден, когато ги освободили, се прибрали вкъщи. След това се чули по телефона и разбрала, че негов приятел е дошъл да му помогне да го заведе до Пирогов, защото той се оплаквал от

болки в ръката. Там вече му направили снимка и установили счупването. Продължавали да поддържат връзка и да се чуват.

След това, кето се случило, ищецът се затворил в себе си. Оплаквал се, че това му пречи на работата - бил 45 дни с гипс. Пречело му на работата вкъщи. Работел като оператор - лазерно гравирание. Счупената му ръка била лявата. Работи с дясна ръка. Бил затворен в себе си. След това започнал да прави хипертонични кризи. Оттогава насам пие лекарства за високо кръвно. Не знае как се казват, не е обърнала внимание как се казват наименованията на лекарствата. Той ѝ е казвал, но не може да каже точно какви са.

По делото е разпитана св.Е. И. С.-С., майка на ищеца. Тя сочи, че след инцидента ищецът бил гипсиран и много го боляло ръката. Трябвало доста дълго време да помага - на него и на детето му, когато е при него. За детето се грижат и двамата - майката на детето и ищецът. Той е бил в болничен. Не може да каже дали е работил от вкъщи. Боляло го много. Болките продължили повече от месец. Чувствал се много притеснен, зле от всичко, което можеше да се случи.

Прието е заключение по съдебно-медицинска експертиза, от което се установява, че ищецът е имал частично отчупване от костта на раменната кост, като счупването е от такъв характер, че може да се причини обикновено при извиване на ръката, като при силна контрактура на мускулатурата се откъсва част от костта от залавното място на сухожилието. Това нарушаване на костта е причинило на пострадалия трайно затруднение на движенията на горния крайник.

Съдът, като взе предвид така установеното, както и становищата на страните, намира следното:

Следва да се признае за установено, че при извършване проверка на документите за самоличност, ищецът и св. Н. били поканени в служебната стая на полицаи – служител на ответника. Според свидетелката полицаите имал видимо агресивно поведение, а ищецът също го провокирал. Полицаят хванал едната ръка на ищеца, усукал я, като я е извил зад гърба; повалил ищеца, с лакът го затиснал на пода и му поставил белезници. При извършване на тези действия се е стигнало до счупване на раменната кост, като счупването е пряка последица от извиване на ръката.

С оглед на така изложеното съдът намира, че от страна на ответника е извършено неправомерно действие – при извършване на задържането и използване на помощни средства, полицейският орган е действал по такъв начин, че е допуснал превишение на необходимата сила с оглед предприемане на мерки за осигуряване на личната си безопасност по смисъла на чл. 75 ЗМВР.

В резултат на това превишение е причинено безспорно установеното счупване, което от своя страна е причинило болки и страдания на ответника за повече от 30 дни; затруднения от битов характер /при обслужване и отглеждане на дете/; не може да се приеме, че е имал затруднения в работата, предвид това, че се установява, че е бил в болничен. Тези затруднения следва да се има предвид, че са били в лявата област, като ищецът си е служел основно с дясната ръка. Установява се, че се е чувствал притеснен, зле.

Не следва да се приеме, че именно в следствие установеното действие ищецът е претърпял твърдените в показанията на св. Н. вреди – че е станал затворен, получавал хипертонични кризи, пиел хапчета. Не се установява причинна връзка, както и тези показания не се подкрепят от останалите доказателства. Следва да се има предвид и това, че св. също води дела срещу ответника, за същия инцидент, поради което и

свидетелските показания следва да се ценят от тази гледна точка.

Ето защо следва да се приеме, че се установява наличието на предпоставките на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ за основателността на разглеждания иск, а именно – незаконосъобразно действие на администрацията, в резултат на което ищецът е претърпял вреди – болки и страдания. Следователно, са налице предпоставките за основателността на иска, поради което следва да се присъди обезщетение за причинените неимуществени вреди.

По отношение на техния размер. На основание чл. 52 ЗЗД следва да се определят по справедливост. Понятието "справедливост" по смисъла на [чл. 52 ЗЗД](#) обаче не е абстрактно понятие. То е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид от съда при определяне на размера на обезщетението.

Такива обстоятелства, при определяне на обезщетението за неимуществени вреди по искове с пр. осн. [чл. 1, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ](#), са: личността на увредения, данните за предишни правонарушения, начина му на живот и обичайната среда, отражението върху личния, обществен и професионалния живот, разгласа и публичност, стигнало ли се е до разстройство на здравето, а ако увреждането на здравето е трайно, каква е медицинската прогноза за развитието на заболяването както и всички обстоятелства, имащи отношение към претърпените морални страдания, преценявани с оглед конкретиката на случая. Във всички случаи на приложение на [чл. 52 ЗЗД](#), база при определяне на паричното обезщетение за причинени неимуществени вреди са стандартът на живот в страната и средностатистическите показатели за доходи по време на възникване на увреждането.

В случая, от една страна следва да се има предвид това, че жалбоподателят е търпял болки и страдания, за повече от 30 дни; бил е гипсиран, боляло го е ръката. Чувствал се е зле.

От друга страна, следва да се има предвид отосително краткият период, в който ищецът е търпял вреди – повече от 30 дни, без да се установява краен период. Болките са били в лявата ръка, което не му е пречело да си служи с дясната, именно с която приоритетно си е служил. Следва да се има предвид и това, че не се установява незаконното задържане по някакъв начин да се е отразило на социалния или обществен статус на ищеца; на неговата работа.

Ето защо и като се има предвид датата, на която той е задържан – 18.1.2015 г., съдът намира, че справедливото обезщетение следва да се определи в размер на 1000 лв.

По разноските. Ищецът се установява, че е направил разноски в размер на 1310 лв., поради което и предвид частичната основателност на исковете следва да се присъдят разноски, съответни на тази част – 26 лв.

Предвид частичната основателност на исковете, както и предвид фактическата и правна сложност на делото, то следва да му се присъдят разноски за такова в размер на 100 лв. Ето защо следва да се присъдят разноски от 74 лв. по компенсация.

Въз основа на тези мотиви съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Д. Б. С., ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 5, ап.18, сумата от 500 лв. обезщетение за причинените му неимуществени вреди – болки и страдания, ведно със

законната лихва върху сумата от предявяване на исковата молба до окончателното ѝ плащане като ОТХВЪРЛЯ иска за разликата до пълния предявен размер от 50 000 лв., както и исканията на страните за разноси.

ОСЪЖДА Д. Б. С., ЕГН [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 76 лв. разноси.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от уведомлението за изготвянето му.

СЪДИЯ: